

Arrest

**nr. 55 938 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 22 december 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart op grond van zijn activiteiten als werknemer.

1.3. Op 21 oktober 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 9 november 2010.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Betrokkene diende op 01-10-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Betrokkene verkreeg de verklaring van inschrijving (bijlage 8) op 19-11-2009 gevolgd door de E-kaart op 22-12-2009.

Betrokkene werd op 05-07-2010 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Dit verzoek werd hem betekend op 19-07-2010 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijsstukken over te maken. Daarop legde betrokkene het bewijs voor over werkloosheidsuitkering te beschikken sinds december 2009.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos werd, beschouwd worden als werknemer. Immers, gezien de bewijzen van voormalige tewerkstelling in het dossier en het bewijs dat betrokkene werkloosheidsuitkering in België geniet, mag ervan uitgegaan worden dat hij aan de opgesomde voorwaarden van het artikel voldeed, nl.: onvrijwillig werkloos te zijn geworden na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar en ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is toont hij niet aan. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan het voorleggen door betrokkene zelf van enig bewijs actief werkzoekende te zijn, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Derhalve kan hij evenmin het recht op verblijf als werkzoekende behouden. Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen, kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 42 bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker toon immers wel aan dat hij actief op zoek is naar werk.

Hij heeft alle documenten door verwerende partij gevraagd op 19.07.2010 voorgelegd in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij.

Uit de stukken in bijlage en in het administratief dossier blijkt dat verzoeker al het nodige doet om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

Op 16.03.2010 heeft hij een inburgeringscontract afgesloten (stuk 4). Hij volgt Nederlandse taallessen bij Open School Antwerpen (stuk 10).

Verzoeker heeft de modules NT2 Alfa Breaktrough Start en NT2 Alfa Breaktrough 1 met vrucht beëindigd (stukken 13 en 14).

Verzoeker heeft een attest bekomen voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 15).

Tevens is verzoeker ingeschreven bij de VDAB (stuk 12).

Uit al deze elementen kan afgeleid worden dat verzoeker al het nodige heeft gedaan om actief werk te zoeken en zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.4. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat tevens rekening gehouden werd met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“(...) §2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegd dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...)”

2.6. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de vaststelling in de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier dat verzoeker over een werkloosheidsuitkering beschikt sedert december 2009, tot het besluit komt dat verzoeker *“(...) niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4, opgenomen (...)”* Verzoeker betwist deze vaststelling niet en bevestigt ze door stuk 7 aan het verzoekschrift te voegen dat een verklaring opgesteld door een bediende van het ACV-dienstencentrum op 20 juli 2010 betreft waarin deze verklaart dat verzoeker *“volledig werkloos is vanaf 01-12-2009, na een tewerkstelling bij Actiness gedurende de periode van 01-09-2009 tot en met 30-11-2009.”*

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris tevens motiveert in het licht van artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde wetsbepaling blijkt dat een EU-onderdaan die minder dan een jaar heeft gewerkt en in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden, het statuut van werknemer ten minste zes maanden kan behouden voor zover hij zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven.

2.8. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat *“Intussen (...) deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden (zijn) en (...) dus (kan) worden vastgesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.”*

2.9. De bestreden beslissing stelt verder *“In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende is toont hij niet aan. Gezien de intussen maandenlange werkloosheid en het gebrek aan het voorleggen door betrokkene zelf van enig bewijs actief werkzoekende te zijn, is het niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Derhalve kan hij evenmin het recht op verblijf als werkzoekende behouden.”* Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zich de brief bevindt van 5 juli 2010 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en waarin

de verwerende partij verzoeker vraagt uitleg te verschaffen over diens economische activiteiten en de in de bestreden beslissing vermelde stukken die verzoeker vervolgens overlegt. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk aangetoond heeft actief op zoek te zijn naar werk. Dienaangaande verwijst verzoeker naar stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift. De Raad stelt vooreerst vast dat deze stukken zich niet bevinden in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die haar niet ter kennis gebracht werden vooraleer de bestreden beslissing getroffen werd. De Raad ziet verder niet in op welke wijze een inburgeringscontract, het volgen van Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie aantonen dat verzoeker werkzoekende is. Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift betreft het inspanningen *“om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten”*, maar zij vormen op zich geen bewijs van het feit dat hij werkzoekende is. De stukken 8, 11 en 12 ten slotte die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en die brieven betreffen van de VDAB, dateren van november 2010. De Raad kan als annulatierechter de wettigheid van de bestreden beslissing niet gaan beoordelen op grond van stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en die verzoeker voor het eerst toevoegt aan zijn verzoekschrift.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA